

jeg kan sige, at Mage til saadanne fem Driverter som dem, der have været paa Christiansborg Slot, findes der ikke flere af blandt danske Arbejdere, den højtærede Minister kan være ganske rolig derfor. Jeg indrømmer, at var der mange af den Slags, vilde Christiansborg aldrig blive opført, og saa fik vi heller ikke Lokomotiverne færdige; men der er ikke flere end de samme, det kan den højtærede Minister være ganske overbevist om. Og vi andre her i Tinget ere absolut villige til at bestille ikke saa lidt mere og kunne derfor ikke nøjes med den Betegnelse. Vi vilde, som Ministeren meget rigtigt sagde, gerne være Medarbejdere og yde vort gode Arbejde paa forskellig Maade til at fremme, hvad der kan gavne Landet i Almindelighed; men til Gengæld fordre vi ogsaa, at der vises Forstaaelse af, hvad der kan gavne Haandværk og Industri, og det er der ikke vist ved denne Lejlighed, det kan ikke nægtes; det er min Overbevisning, at den højtærede Trafikminister, der selv som forhenværende Haandværker har et varmt Hjerte — det er jeg vis paa — for at fremme Haandværkets og Industriens Interesser med Beklagelse er gaaet til at bestille disse Lokomotiver i Udlandet. Jeg synes, som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), at Ministeren har været lidt for rask i Vendingen. Thi foruden de to Udveje, at han kunde have ventet og faaet Tilbudsfristen forlænget eller kunde have talt med Finansudvalget, var der det tredie, jeg vilde have foretrukket, nemlig, at han vilde have sagt ganske roligt: Jeg vil vente og se, om de ville trække sig tilbage, saa havde man det danske Tilbud tilbage. Det havde vakt Glæde og Tilfredshed, medens der nu er en bitter Stemning baade hos Arbejdere og Arbejdsgivere. — Der blev i Gaar af min ærede Kollega og i Dag af den højtærede Minister talt om, hvordan det tidligere var med Fabrikken „Scandia“. Jeg var med til for en Snes Aar her i Rigsdagen at arbejde for, at „Scandia“ kunde faa noget Arbejde. Der var Hundrede Tusinder af danske Penge sat til ingen Nytte, og der var saa godt som intet Arbejde herhjemme til vore Jernbaner. Fabrikken „Scandia“ kunde levere til vore Nabolande; endskønt disse havde Præmie paa det nationale Arbejde af 10 pCt., kunde den levere Arbejdet baade til Norge og Sverige og Tyskland, men herhjemme kunde den intet levere. Selv til Rusland kunde den levere Sporvogne. Der var rigtignok en lille Hage derved,

for den skulde først levere en elegant Landdau og vise, hvorledes den var bygget, og da den var bygget, og da den var leveret derovre, manglede der nok et Par hvide Heste og et Sølvkompte-Seletøj. Da det var kommet til, kørte det brillant, og saa kørte Sporvognene ogsaa brillant i St. Petersborg. Køretøjet gjorde ikke saa nøje til, det kunde opføres paa Regningen bagefter. Saaledes var det ikke herhjemme. Her var der ikke Tale om nogen Returkommission, men de daværende Ministre — jeg maa med Beklagelse tilføje, at det var Højreministre — vare heller ikke meget lydhøre for vore Krav; de bleve bedre, saa at det lykkedes at faa Arbejde til „Scandia“. Nu har det vist sig, at 5—600 Arbejdere have lønnende Beskæftigelse der baade Vinter og Sommer, og endelig at De danske Statsbaner faa de smukkeste, bedste og billigste Vogne, som noget Land har. Det er meget sagt, men det viser sig, at det er rigtigt, thi den Gang var der en Jernbanering i Tyskland, som søgte at underbyde „Scandia“ for at faa denne ene indenlandske Fabrik ødelagt. Vi fik Vogne derfra til billig Pris, men de vare derefter. Jeg mindes, hvorledes der en Vinter blev bestilt Vogne for vistnok 3½ Mill. Kr. — den Gang havde vi Penge i Statskassen til at bestille Vognmateriel. Det blev bestilt i Tyskland, og saa bleve 400 danske Arbejdere brødløse, og vi maatte sætte en 10-Øres Subskription i Gang for at hjælpe dem, medens Halvdelen af dem maatte søge til Udlandet for at faa Arbejde. Det er den Slags Nationaløkonomi, som ikke betaler sig og forhaabentlig ikke i Længden vil lade sig praktisere herhjemme. Der er et talende Bevis paa, hvorledes vore Nabolande saa paa Sagen, „Scandia“ gav den Gang Tilbud til Tyskland paa et Antal Jernbanevogne, som vare 70,000 Reichsmark billigere end det tyske Tilbud, men der var et Brev fra den preussiske Administration om, at paa Grund af den herskende Arbejdsløshed beklagede man ikke at kunne tage det billige Tilbud fra „Scandia“. Det gjorde Tyskland, men det lille Danmark gjorde ikke det samme. Klogere vare vi ikke den Gang. Nu er der gaaet ikke saa faa Aar. Jeg troede og haabede, at vi vare blevne klogere, men det lader ikke til det. Denne Gang have vi i alt Fald ikke været klogere. Vi have været hurtige i Vendingen, hvad vi ikke pleje at være, og ere gaaede til Udlandet. Jeg haaber, det er sidste Gang, det sker, at vi ikke oftere skulle have den Skam, at de